לחנייתן רב אחא בר יעקב אמר למסען

צוך במרה מר סבר אשבת איפקוד אתחומין

ח"ש ניםן שבו יצאו ישראל ממצרים בארבעה

עשר שחמו פסחיהם ובחמשה עשר יצאו

ולערב לכו בכורות לערב ס"ד אלא (6)מבערב

לקו בכורות ואותו היום חמישי בשבת היה

מרחמיסר כניסן המשה בשבת ריש ירהא

דאייר שבתא וריש ירחא דסיון חד בשבת

קשיא לרבנן אמרי לך רבנן אייר דההיא שתא

עבורי עברוה.תא שמע דלא עברוה ניסן שבו

יצאו ישראל ממצרים בארבעה עשר שחמו

פסחיהם בחמשה עשר יצאו ולערב לקו

בכורות לערב ס"ד אלא אימא מבערב לקו

בכורות ואותו היום חמישי בשבת היה השלים

ניסן ואירע אייר להיות בשבת חסר אייר

ואירע סיון להיות באחר בשבת קשיא לרבנן

מאלים ויבואו כל עדת בני ישראל וגו' בחמשה

עשר יום לחדש השני ואותו היום שבת היה

דכתיב °ובקר וראיתם את כבוד ה' וכתיב

שבתא ריש ירחא דסיון חד בשבת קשיא

לרבנן אמרי לך רבנן אייר דההיא שתא

עבורי עברוה א"ל רב (c) חביבי מחווגאה לרב

השנית באחר לחדש הוקם המשכן תנא

אותו יום נפל עשר עפרות ראשון למעשה

בראשית ראשון לנשיאים ראשון לכהונה

ראשון לעבודה ראשון, לירידת האש ראשון

לאכילת קרשים ראשון לשכון (י)שכינה ראשו

לברך את ישראל ראשון לאיסור הבמות

ראשון להדשים ומדריש ירחא דניסן דהאי

שתא חד בשבת דאשתקד [בד'] בשבת

דתניא אדרים אומרים *אין בין עצרת

לעצרת ואין בין ר"ה לר"ה (י) אלא ד' ימים

בלבד ואם היתה שנה מעוברת ה' הוח ליה ריש ירחא דאייר מעלי שבתא וריש

ירחא דסיון שבתא קשיא בין לרבי יוסי

בין לרבגן לר' יוסי שבעה חסרין עבוד

לא איפקוד ומר סבר אתחומין גמי איפקוד.

להנייתן . שהרי בר"ח חט והכי קאמר ששי לחנייתן הוא הששי בחדש אשבת דילמא כאשר צוך בפרשת מן דאשכחן דיני שבת הוא ששי בשבת: למסטן . אף למסטן שביום שבאו למדבר סיני כתובין שם את אשר תאפו אפו וגו' וי"ל משום דבכיבוד אב ואם נסעו מרפידים: וקא מיפלגי. רב אחא ורבא במנות שבת שנאמר נמי כתיב כאשר טוך ומסתמא כי היכי דהאי כאשר טוך במרה הכי להם במרה אם נלטוו על התחומיו בו ביום או לא דכתיב בדברות

תורה אור האחרונות שמור את יום השבת לקדשו כחשר לוך ש"מ קודם הדברות נלטוו וקמיפלגי בשבת דמרה דכתיב °כאשר צודיננים כה: ומר"י במרה. דכתיב שם שם נו ה' אלהיך *ואמר רב יהודה אמר רב כאשר ל חק ומשפט (שמוח טו): שפחומין לא כ מיפקוד . הלכך כשנסעו מרפידים נסעו בשבת שלא הוזהרו (י)לילך יומר מאלפים אמה: לפרב . לערב משמע לערב הבא: ריש ירסה דפייר שבהה . שהרי ניסן מלא הוא לעולם (י) א) וריש ירחא דסיון בחד בשבתא: השלים ניםן . נתמלא בשלשים יום לשון שלם *חיסר אייר שהרי אייר חסר כסדרן ומתרמי סיון בחד בשבתח: ופותו היום שבת היה שנפ׳ ובקר ורחיתם וגו'. שנתרעמו בו ביום על המן כדכתיב וילוט על משה וגו' להמית את כל הקהל הזה ברעב והבטיחם להוריד להם מן למחר וע"כ בחד בשבת ירד להם מן תחלה שנאמר שבת ימים תלקטוהו וביום השביעי לירידתו שבת לא יהיה בו: ליש ילהא דסיון חד בשבח. כשתשלים לחייר הא מני ר' יוסי היא אמר רב פפא ת"ש "ויסעו שות מ"ן ויוס ט"ן ר"ח סון: עשר לבריחם עולם . שאחד בשבת היה: רמשון לנשימים. להקרבת נשיחים שם לחנוכת הבית: ראשון לכהונה . אותו "ששת ימים תלקמוהו ומדחמיםר באייר 30 היום שמיני למילואים ועבודה באהרן ובניו ועד עכשיו היה בבכורות: ראשון לעבודה. לסדר עבודה ליבור תמידין ושאר קרבנות של תרומת הלשכה: לירידם אש . ותנה אש מלפני אשי ת"ש "ויהי בחדש הראשון בשנה ב"ה' ותחכל על המזכח וגו' (ויקכח ע): לאכילת קדשים. במחילה ועד עכשיו היו נאכלים בכל מקום:לשכון.בישראל שכינה שרתה שם כדכתיב ושכנתי בתוכם מכלל דעד השתא לא (י) שרתה : לברף. ברכת כהנים כדכתיב וישה ההרן את ידיו ונו' : לאיפור הבמות . מעכביו כאסרו שהוא ראוי לפתח אהל מועד כדכתיב ואל פתח אהל מועד לא הביאו: דהאי שהא. בנה הבנית ליליחתם הוקם המבכן: ד' ימים . כשאתה קובע כל החדשים כפדהן אחד מלא ואחד הכר היי הרבעה ימים בין תחלת בנה לחחלת בנה אחרת שמניו חדשי לבנה כבדרו שנ -ימים כולן בפושין חוד מלחבשה ימים: ואם היתה שנה מעוברת ה׳ . --בבר

סלכך דאושתקד בה׳ בשבא ולית ניה בחררים בחייו בי השברי ואין מחסרין בים חדש לנירך אלא לשינם אחד מיל אחד -ם- :

בני החדרים עבדיני הכדים יכבי

באשר עוך במרה . ואם תאמר מנא ליה דבמרה איפקוד

כמי האי וכן מוכח בפרק ד' מיתות (סנהדרין דף נו:) דאיתמר מילתיה דר' יהודה אתרווייהו וא"ת וכיון דבמרה דשבתא דהוא ו' בחודש חיפקוד חשבת היכי חמרינן בפ' כל כתבי (לרמן קיה:)אלמלי שמרו ישראל בחד בשבא לא אמר שבת רחשונה לח שלטה בהן חומה/ ולשוו שכאמר ויהי ביום השביעי ילאו מן העם ללקוט וגו' וכתיב בתריה ויבא עמלק אמאי קרי להאי שבת ביינה הגבלה בארבע . ביו שמונין נותחי קרי נהחי שבת פרישה ופלקא לרי ראשונה כיון דבתרה גלטוו והא לא ישבעאל ורי עקיבא היתה שבת ראשונה דמעיקרא כתיב ברפרישנא לעילא וסשו מאילם ויבאו ווו' ואחריי דאמר פן צפרא דארבעה בסמוך דאותו היום שבת היה ועוד מקשים דמשמע מתוך הפסוקים ששתי ראלמא שבתות היו קודם ראשונה כשנסעו מאילם ואחר אותו שבת ירד להם המן וכתיב ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה וגו' ויניחו אותו עד הבקר וגו' [ויאמר משה אכלוהו היום וגו' ששת ימים תלקטוהו וגו' ויהי ביום השביעי ילאו מן העם ללקוט וגו'ן משמע שבשבת שלישית שאחר מרה היא: ואמור רב יהודה כחשר טוך במרה.

תורה שהרי משה לא היה מספר אלא על הסדר ובכולהו לא כתיב כאשר צוך: אתדובוין לח חיפקוד. חין צ"ל דחתים כר' עקיבה

משה ורוא יום הגבלה דמן כתבינהו התם ולמחן דחמר ל-) יוםי ב"ר יהודה ולרבי הוא יום שהודיען חיפקוד חע"פ שבמרה נחמר כתביה ולרבי הוא יום שהודיען חיפקוד חע"פ שבמרה נחמר כתביה שונשן ומתן שברן שונשן יומתן שברן

שמשבבין לבי של אדם היותן יום חמיםי בסבת היה כו'. והם כן ברביעי אדם ונפיק מן כי שחטו פסחיהם ונמנה בשבת שעברה שבבים יחיה ענלי שומרון . ופן לי ארפי לקחו פסחיהן שחו היה בעשור לחדש

ארשית הרווקלאליוהוא במדרש (שמות רבה פ' בא) כשלקתו פסחיהם באותה שבת נתקבלו דתוי יום אחד לקמן: ז' מסרים עבוד. ילה היי הנה ביי כבר נכבר בכורות אומות העולם אלל ישראל ושאלום למה היו עושין כך אמרו להן זבח פסח לה' שיהרוג בכורי מלרים הלכו אלל אבותיהסואל פרעה לבקש ממנו שישלחו ישראל ולא רצו ועשו בכורות מלחמה והרגו מהן הרבה

האי קרא במשנה תורה כתיב וליכה למימר (ה)כחשר טוך במתן

דאמר *תחומין דאורייתא דהא משמע ב לכ"ע דבסיני לכל הפסות איפקוד ה התחומין דלחו דוקה נקט תחומין חלה לית מוכח וא קשי לא התחומין דלחו דוקה נקט תחומין חלה לפר ולא לפר. ת'ש כלומר הולחה שהיו מוליכין עמהן כל שלישי שלישי לתורש שלישי שלישי לתורש חשר להן ומר סבר אהוצאה לא ריש ירחא בחד בשנא חיפקוד ומר סבר חיפקוד וחע"ג דבפרשת מן כתיב אל ילא איש שלישי דאשר ר' יוסי ממקומו ודרשינן מיניה הולחה בספ"ק היא שלישי לשבת ביוורביו ובר ביי אובר למוחה בספ"ק דעירובין (דף יו:) איכא למימר שאחר מתו תורה נאמר אחר שנעשה המשכן [כמו] שאמר הקב"ה להניח לנלנת לפני העדות ומשום דשייכי למילי

ועל כן קורין אותו שבת הגדול רבנן בלשון לפי שנעשה בו גם גדול כדהמריגן

[מתן תורה]ותטמא והא פרישנן דר' אלעזר בן עוריא הכין סברי ואף הלכתא דאטרה ר' יוחגן לעת סלכא לפום הכין יוסי דסבר בחד בשבא חולשא דאורחא. בתרין לי ממלכת כהנים וגו' בתלתא הגבלה בארבע לך אל העם וקדשתם היום ומחר דאלמא לד ר' יוסי בארבטה וקדשתם היום ומחר ודרש משה דלאו היום האידנא דהוא יוסא דארבעה אלא הכי קאמר ב' ימים דרמי לחדדי כי ביום השלישי ירד ה' וצריך למהוי היום כמחר תרוייתי לילותיה' עשהם וח"ם יום ומחר שלו ואינון מתחלת חמישי ומנ"ל דהסכימה דעתו לרעת המקום והפכים המב"ה ע"י ההא לא ולרבנן היום ומחר חמשה ומעלי ולא צריכי לילו עמו אבל כרא לילו עמו אבל קרא דאמר לתו משה לישראל היו נכונים לשלשת ימים שלישי בשבת אלמא ופרקי הא מני ר' יוסי היא: ואיבעיא לן האי לים נמנ נומא ניהו ופירוש כיון דבשני אםו להו ואתם תחיו לי בשלישי וגו' וישב מונשן ומתן שכרן שמשבבין לבי של אדם נמי ירוע הוא . שקשין כגידין דקא' דל רגש ביום הכפורים לענין מן ששי בהודש ששי בשבת הא נטי רבי יוסי והאי הא נפי רבי יוסי והאי לחתם שישלחות לתוח לעום בכורים למנות לתות לתות לתות למנות למנות לתוח שישי למני (דקאים בכורים התפני היו היו הולים היה בנו היותה התפני מנו פנד מניים הייתם האושיי (ימוד יידום בנו בנים ביות ומוד יידום יידו ביותה ממונים היות בני היידו בנים למוד מיות הנו היו נו היו היו בר בני יידו יידו יידו יידו ביידו בייד מבר מורי

עבר לתו פרישה שלא יגשו אל אשה שלא